

— Νὰ ἀποθάνω, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσίχ.

— Κατάβα ἐδῶ· εἰς ἐπιθυμίᾳς ν' ἀποθάνῃς, ἐγὼ σὲ φρονεῦω.

Ὁ Ἀσίχ μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατέβη ἀπὸ τοῦ βράχου.

— Ἀκολουθήσόν με, εἶπε τραχέως ὁ ἵππεύς.

— Πῶς δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω; Ὁ ἵππος σου πετᾷ ὡς ὁ ἄνεμος, ἐγὼ δὲ εἶμαι πεζὸς καὶ καταφορτωμένος.

— Ἐχεις δίκαιον· κρίμασον τὴν πῆραν σου εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ ἐριπίου καὶ ἀκολουθήσόν μοι.

Εἰς μάτην ἔτραξε κατόπιν μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως· ὁ Ἀσίχ Κερίθ καθυστέρησε.

— Διὰ τί δὲν μὲ ἀκολουθεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἵππεύς.

— Πῶς νὰ πράξω τοῦτο; εἶπεν ὁ τάλας ἀοιδός· ὁ ἵππος σου εἶναι ταχύτερος τῆς διανοίας· ἐγὼ δὲ ἀπέκαμα πλέον ἐκ τοῦ κόπου.

— Ἐχεις καὶ πάλιν δίκαιον· ἵππευσον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων καὶ εἰπέ μοι ἐν ἀληθείᾳ ποῦ ἔχεις ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃς;

— Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ φθάσω σήμερον εἰς Ἐρζερούμ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσίχ.

— Κλεῖσον τοὺς ὀφθαλμούς.

Τοὺς ἔκλεισεν.

— Ἦδη ἄνοιξον αὐτούς.

Ὁ Ἀσίχ παρατηρεῖ· ἐνώπιον αὐτοῦ διακρίνονται τὰ τεῖχη καὶ λάμπουσιν οἱ μιν αἰετοὶ τῆς Ἐρζερούμ.

— Συγχώρησόν με, ἀγᾶ, ἐφώνησεν, ἡπατήτην. Ἦθελον νὰ εἶπω ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ φθάσω εἰς τὸ Κάρς.

— Ἀ! ἅ! εἶπεν ὁ ἵππεύς, σοὶ προεῖπον ἐν τούτοις ἵνα μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν. Κλεῖσον καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦδη ἄνοιξον αὐτούς.

Ὁ Ἀσίχ δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι βλέπει. Ἐχει τὸ Κάρς ἐνώπιόν του. Κλίνει τὰ γόνατα καὶ ἀνακράζει.

— Συγγνώμην, ἀγᾶ, ἡμάρτητε τρίς ὁ δοῦλός σου Ἀσίχ Κερίθ· ἀλλ', ὡς σὺ γνωρίζεις, ὅταν ἀπὸ πρωίας ἀρχίσῃ τις νὰ ψεύδεται, πρέπει νὰ ψευθῇ μέχρι τέλους τῆς ἡμέρας. Ἡ καθαρὰ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ φθάσω εἰς Τιφλίδα.

— Οὕτω λοιπὸν μὲ ἀπατᾷς; εἶπεν ὀργίλως ὁ ἵππεύς. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαῖς ἤρχισα, σὲ συγχωρῶ καὶ πάλιν. Κλεῖσον τοὺς ὀφθαλμούς· ἄνοιξον αὐτούς.

Ὁ Ἀσίχ ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς· ἦσαν ἀμφότεροι πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Τιφλίδος.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐν τινι συνεδρίᾳ τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας ἀνεγνώσθη τελευταίως σπουδαία χρονολογικὴ μελέτης περὶ τινῶν πύργων ἐν τοῖς περίε τῶν Παρισίων, χρονολογουμένων πρὸ τοῦ Αὔγουστου Φιλίππου. Ἐπὶ τούτῳ σπουδαία διηγήρθη συζήτησις καθ' ἣν τινες τῶν πύργων τούτων καὶ ἰδίᾳ οἱ τῆς Γισόρης, τῆς Οὐδάν καὶ τῆς Ἐτάμβης ἀνέρχονται εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν τῆς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος. Ἐπίσης μνησθὲν καὶ περὶ ἀνακαλύψεως ἐρειπίων ῥωμαϊκοῦ κτιρίου καὶ ἐκκλησίας τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ χρόνων ἐν Σαβοΐᾳ. Τὸ ῥωμαϊκὸν μνημεῖον, ἀνοικοδομηθὲν καθ' ὁλοκληρίαν ἐστὶν ὀρθογώνιον οἰκοδόμημα, ἔχον μῆκος μὲν 30 μέτρων, πλάτος δὲ 6 μέτρων καὶ 55 καὶ πρόδομον μετὰ τριγωνικοῦ ἀετώματος. Τοῦτο φαίνεται ἐν μητροπολιτικὸς τις ναὸς καθιερωμένος εἰς δημοσίας λειτουργίας, ὡς τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς δικαιοκρίσεως.

Ἡ ἐκκλησία ἔχει σχῆμα τριγώνου λήγοντος εἰς ἡμικυκλικὴν ἀψίδα, καὶ ἴδρυτο ἐπὶ τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ ἁγίου Μαρτίνου. Κυρίως εἰπεῖν, ἡ ἐκκλησία σύγκειται ἐκ τριῶν οἰκοδομῶν, τῆς μὲν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τῆς πρώτης, ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, μόνον αἱ βάσεις σώζονται· ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἀνοικοδομήθη βραδύτερον οἰκοδόμημα διακρινόμενον διὰ χαρακτηριστικῶν τῶν βαρβαρικῶν χρόνων. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κατεστράφη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν, ἐπὶ δὲ τῶν περισσθέντων αὐτῆς ἐρειπίων ἀνηγέρθη κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα ἡ σωζομένη νῦν ἐκκλησία.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον τῶν ἀρχαιολογικῶν τούτων συζητήσεων ἔγκειται ἐν τινι περὶ τῶν ἐλληνικῶν κατοικιῶν μελέτῃ ἐπὶ τῶν ἡρώϊκων ἢ ἐπὶ τῶν τοῦ Περικλέους χρόνων. Καὶ παρέχει μὲν ἡμῖν ὁ Ὅμηρος τὰ πρώτιστα τῶν οἰκιῶν χαρακτηριστικὰ, ἀλλὰ δυσπαράδεκτος φαίνεται ἡ διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου διαποίκιλσις τῶν τοίχων τῶν μεγάρων τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ Ὀδυσσεύς, τοῦ Μενελάου. Περὶ δὲ τῆς ἐπὶ Περικλέους διατάξεως τῶν οἰκιῶν ὀλίγαι μαρτυρίαι ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, καὶ αὗται ἀσαφεῖς. Οὕτως ἐλλείπει ἄλλων μαρτυριῶν, ἀδυνατοῦντες νὰ διαγράψωμεν ὀριστικόν τι σχέδιον τῆς οἰκιακῆς τῶν Ἑλλήνων διατάξεως, ἀρκούμεθα λέγοντες ὅτι οἱ τῶν προγόνων ἡμῶν οἴκοι διηροῦντο εἰς γυναικωνίτην καὶ ἀνδρωνίτην, περὶ δὲ τῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ξένων θαλάμων οὐδὲν ὀριστικὸν περὶ τῆς διατάξεως αὐτῶν σώζεται.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.